

ad § 7.

For Tiden foregaar Siv- og Rørstær, i det mindste i Fjorden, paa den Maade, at det gælder om, hvem der kan komme først, og der begyndes derfor allerede derpaa, saasnart Sivene komme op over Overfladen i Maj Maaned, til stor Skade for Planterne, der ødelægges, og for Fiskevængelen, der mister det Fredningssted, den skulde have i de beboede Dele af Vandet, jfr. Fiskerilovens § 4. Man har derfor anset det nødvendigt at fastsætte en Frist, inden hvilken der ikke maa begyndes, hvorved ogsaa vindes, at Siv og Rør blive langt mere til Nytte, end naar de tages for smaa, og at Planterne ikke efterhaanden forsvinde.

ad § 8.

Da Grunden til den længere Fredningstid i Aaen, som ad § 3 bemærket, væsentligst er den, at den naturlige Udflækning af Eggene ikke maa forstyrres, og da Fangst af Fisk i Fiskegaarden selvfølgelig ikke i saa Henseende medfører nogen Skade, har man ladet Fjordens kortere Fredningstid gælde for Fiskegaarden tilligemed en yderligere Indskrænkning for Vinterlaksens Vedkommende, alt for at gøre det muligt at tilvejebringe en passende Indtægt til Dækning af de betydelige Udgifter, som Driften af Fiskegaarden med Udflækningsanstalt og Kontrollen vil medføre.

ad § 9.

Derjom Fredningsbestemmelserne i det hele skulle faa nogen Betydning, maa de selvfølgelig nøjagtig overholdes; men da det vil være aldeles uoverkommeligt for det almindelige Politit at paase Overholdelsen, vil det være nødvendigt, at der ansættes Opsynsbetjente, som Staten maa betale, idet Udgifterne ikke godt kunne lægges paa nogen anden. Man har tænkt sig 3 Mand paa Strækningen fra Silkeborg til Udbyhøj foruden selve Fiskerifogden paa Fiskerigaarden. Skulde dette til Tider vise sig utilstrækkeligt, maatte midlertidig Hjælp antages.

Lønningerne ere nærmest foreslaaede i Analogi med Lønninger til Politibetjente.

ad § 10.

Disse Bestemmelser ere nødvendige af Hensyn til Kontrollen.

ad § 11.

Disse Bestemmelser ere ligeledes ansete nødvendige af Hensyn til Kontrollen, saa meget mere som de, der kunne antages at blive antrufne i ulovligt Fiskeri, i Reglen ikke ville være synderlig vederhæftige Folk. En noget lignende Regel findes i Sagtloven af 8de Maj 1894 § 13.

ad §§ 12 og 13.

For at der skal være noget Haab om at kunne gennemføre Lovens Bestemmelser maa Straffene være følelige, ligesom alle ulovlige Redskaber maa forbrødes. Da selv høje Bøder, naar de overensstemmende med Lov 16de Februar 1866 af vedkommende forlanges afføede med Fængsel paa Vand og Brød, kun medføre nogle faa Dages Frihedsberøvelse, og da det har vist sig, at de Personer, der have gjort sig det til Bane at drive ulovligt Fiskeri — og andre ville næppe gøre Brug af den ommeldte Ret til at forlange Straffen konverteret —, aldeles ikke bryde sig om et Par Dages Fængsel paa Vand og Brød, der jo ikke gøre dem synderligt Afbræk i deres ulovlige Haandtering, vil det være af stor Vigtighed, at den ommeldte Ret bortfalder, for saa vidt Bøder efter denne Lov angaar. Tilsvarende Bestemmelser til § 13, 3dje Stykke, findes i Sagtlovens § 23.

ad § 14.

Bestemmelsen i Paragraffens sidste Stykke foreslaas af Hensyn til, at Randers Fjord og Gudenaen paa store Strækninger danne Grænsen imellem 2 Jurisdiktioner og til Dels 2 Amt, idet det paa Grund heraf erfaringsmæssigt ofte har vist sig vanskeligt at afgøre, i hvilken Jurisdiktion Forseelsen er begaaet.